

Torsdag den 13. marts 2014

P7_TA(2014)0239

Trojkaens rolle og aktiviteter med hensyn til programlande i euroområdet

Europa-Parlamentets beslutning af 13. marts 2014 om undersøgelsen af trojkaens (ECB, Kommissionen og IMF's) rolle og virksomhed i programlandene i euroområdet (2013/2277(INI))

(2017/C 378/21)

Europa-Parlamentet,

- der henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 7, artikel 136, sammenholdt med artikel 121 og artikel 174,
- der henviser til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,
- der henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 3,
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 472/2013 af 21. maj 2013 om skærpelse af den økonomiske og budgetmæssige overvågning af medlemsstater i euroområdet, der har eller er truet af alvorlige vanskeligheder med hensyn til deres finansielle stabilitet ⁽¹⁾,
- der henviser til traktaten om den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM),
- der henviser til sin beslutning af 16. juni 2010 om EU 2020 ⁽²⁾,
- der henviser til sin beslutning af 23. oktober 2013 om det europæiske semester for samordning af de økonomiske politikker: gennemførelse af prioriteterne for 2013 ⁽³⁾,
- der henviser til Europa-Parlamentets beslutning af 4. juli 2013 om Europa-Parlamentets prioriteringer for Kommissionens arbejdsprogram for 2014 ⁽⁴⁾,
- der henviser til sin beslutning af 12. juni 2013 om styrkelse af europæisk demokrati i den fremtidige ØMU ⁽⁵⁾,
- der henviser til sin beslutning af 20. november 2012 med henstillinger til Kommissionen om rapporten fra formændene for Det Europæiske Råd, Europa-Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og Eurogruppen »Hen imod en egentlig økonomisk og monetær union« ⁽⁶⁾,
- der henviser til sin beslutning af 6. juli 2011 om den finansielle, økonomiske og sociale krise: henstillinger vedrørende foranstaltninger og initiativer, der bør iværksættes ⁽⁷⁾,
- der henviser til sin beslutning af 20. oktober 2010 om den finansielle, økonomiske og sociale krise: henstillinger vedrørende foranstaltninger, der bør træffes (midtvejsbetænkning) ⁽⁸⁾,
- der henviser til forretningsordenens artikel 48,
- der henviser til betænkning fra Økonomi- og Valutaudvalget og udtalelser fra Budgetkontroludvalget og Udvalget om Konstitutionelle Anliggender (A7-0149/2014),

⁽¹⁾ EUT L 140 af 27.5.2013, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 236 E af 12.8.2011, s. 57.

⁽³⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2013)0447.

⁽⁴⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2013)0332.

⁽⁵⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2013)0269.

⁽⁶⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2012)0430.

⁽⁷⁾ EUT C 33 E af 5.2.2013, s. 140.

⁽⁸⁾ EUT C 70 E af 8.3.2012, s. 19.

Torsdag den 13. marts 2014

- A. der henviser til, at trojkaen, som består af Europa-Kommissionen, Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den Internationale Valutafond (IMF), blev oprettet i henhold til en beslutning af 25. marts 2010 truffet af euroområdet stats- og regeringschefer for at indføre et fælles program og at yde betingede, bilaterale lån til Grækenland, hvorved man også bygger på anbefalingerne fra Økofin-Rådet og har siden da også været i brug i Portugal, Irland og Cypern; der henviser til, at finansministrene fra euroområdet har været kraftigt involveret i beslutningerne om de nærmere bestemmelser for de bilaterale lån;
- B. der henviser til, at trojkaen og dens rolle er defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 472/2013 af 21. maj 2013 og nævnes i traktaten om ESM;
- C. der henviser til, at EU-Domstolen i sin dom i sag C-370/12 (Pringle mod Irland) bekræftede, at Kommissionen og ECB kan overdrages de opgaver, de tillægges i henhold til ESM-traktaten;
- D. der henviser til, at Kommissionen, der handler som agent for Eurogruppen, inden for trojkaen er ansvarlig for at forhandle betingelserne for økonomisk bistand til medlemsstater i euroområdet under inddragelse af ECB og, når det er muligt, sammen med IMF, idet den økonomiske bistand i det følgende benævnes »EU-IMF-bistand«, men Rådet er politisk ansvarligt for at godkende de makroøkonomiske tilpasningsprogrammer; der henviser til, at hvert medlem af trojkaen har fulgt sin egen sagsbehandlingsprocedure;
- E. der henviser til, at trojkaen hidtil har været den grundlæggende struktur for forhandling mellem de officielle långivere og regeringerne i modtagerlandene samt for revidering af gennemførelsen af økonomiske tilpasningsprogrammer; der henviser til, at for så vidt angår støtte fra den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF) og den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM), træffes de endelige beslutninger for den europæiske side med hensyn til økonomisk bistand og konditionalitet af Eurogruppen, som derfor bærer det politiske ansvar for programmerne;
- F. der henviser til, at der var bred politisk enighed om at undgå, at medlemsstater i EU, og navnlig i euroområdet, havnede i ukontrolleret misligholdelse for at undgå økonomisk og socialt kaos, der ville gøre det umuligt at udbetale pensioner og offentligt ansattes lønninger og medføre alvorlige følgevirkninger for økonomien, banksystemet og velfærden i samfundet ud over, at staten ville være fuldstændig afskåret fra kapitalmarkederne i en længere periode;
- G. der henviser til, at trojkaen og de pågældende medlemsstater også er ansvarlige for udarbejdelse af formelle beslutninger i Eurogruppen,
- H. der henviser til, at adskillige medlemsstater uden for euroområdet allerede har modtaget eller modtager EU-bistand i henhold til artikel 143 i TEUF, som ydes af EU sammen med IMF;
- I. der henviser til, at EU og medlemsstaterne skabte adskillige ad hoc-mekanismer til at yde økonomisk bistand til lande i euroområdet, først gennem bilaterale lån, herunder fra flere lande uden for euroområdet, derefter gennem de midlertidige nødfonde, nemlig EFSF og den europæiske finansielle stabilitetsmekanisme (EFSM), der blev oprettet for EU-medlemsstater i problemer, og endelig gennem ESM, som havde til formål at erstatte alle de øvrige mekanismer;
- J. der henviser til, at EU-Domstolen med henvisning til artikel 13, stk. 3, i ESM-traktaten for nylig har bekræftet (i Pringle-sagen), at Europa-Kommissionen ved sin deltagelse i ESM-traktaten har pligt til at »fremme Unionens almene interesse« og »sikre, at de aftalememoranda, der er indgået af ESM, er i overensstemmelse med EU-retten«;
- K. der henviser til, at EU-Domstolen også har fastslået i Pringle-sagen, at ESM er i overensstemmelse med TEUF og har åbnet lemmer for en mulig integration af denne mekanisme i den gældende fællesskabsret inden for traktaternes nuværende grænser;
- L. der henviser til, at et aftalememorandum pr. definition er en aftale mellem den pågældende medlemsstat og trojkaen, som er resultatet af forhandlinger, og hvorved en medlemsstat påtager sig at udføre en række præcise handlinger til gengæld for økonomisk bistand; der henviser til, at Kommissionen underskriver aftalememorandaene på vegne af eurorådets finansministre; der henviser til, at det dog ikke er kendt i offentligheden, hvordan forhandlingerne mellem trojkaen og den respektive medlemsstat er blevet ført i praksis, og at det desuden ikke er til at gennemskue, i hvilket omfang den medlemsstat, der søger om hjælp, har kunnet få indflydelse på forhandlingsresultatet; der henviser til, at det er fastsat i ESM-traktaten, at en medlemsstat, der anmoder om bistand fra ESM, forventes at sende en anmodning om bistand til IMF, hvor dette er muligt;

Torsdag den 13. marts 2014

- M. der henviser til, at det samlede beløb i økonomisk bistandspakker i de fire programmer er uden sidestykke, og det samme gælder programmernes varighed, form og kontekst, hvilket fører til en uønsket situation, hvor bistanden næsten udelukkende har erstattet den sædvanlige finansiering, der ydes af markederne; derved beskyttes banksektoren mod tab gennem overførsel af store dele af programlandenes statsgæld fra den private sektors balance til den offentlige sektors balance;
- N. der henviser til, at EU-Domstolen i sin dom i Pringle-sagen fastslog, at forbuddet i artikel 125 i TEUF sikrer, at medlemsstaterne fortsat er omfattet af markedets logik, når de gældsætter sig, eftersom dette burde få dem til at opretholde budgetdisciplin, og at overholdelsen af denne disciplin bidrager til, at man på EU-niveau kan nå et højere mål, nemlig at opretholde den finansielle stabilitet i den monetære union; der henviser til, at EU-Domstolen imidlertid understreger, at artikel 125 i TEUF ikke indeholder et forbud mod, at en eller flere medlemsstater yder finansiell bistand til en medlemsstat, som fortsat er ansvarlig for sine forpligtelser over for sine kreditorer, hvis betingelserne, der er knyttet til denne bistand, er af en sådan beskaffenhed, at den pågældende medlemsstat tilskyndes til at føre en forsvarlig budgetpolitik;
- O. der henviser til, at finanskrisen har ført til en økonomisk og social krise; der henviser til, at den økonomiske situation og den seneste udvikling har haft alvorlige og hidtil uventede negative virkninger for beskæftigelsens kvantitet og kvalitet, adgang til kredit, indtægtsniveauer, den sociale beskyttelse og arbejdsmiljøet, og som følge heraf er de økonomiske og sociale problemer ikke til at tage fejl af; der henviser til, at disse negative konsekvenser kunne have været betydeligt værre uden EU's og IMF's finansielle bistand, og at indsatsen på EU-plan har medvirket til at forhindre, at situationen forværres yderligere;
- P. der henviser til, at det i artikel 151 i TEUF fastsættes, at de foranstaltninger, som EU og dens medlemsstater træffer, skal være i overensstemmelse med de grundlæggende sociale rettigheder, der er fastsat i den europæiske socialpagt fra 1961 og i fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder fra 1989 med henblik på blandt andet at forbedre den sociale dialog;
- Q. der henviser til, at der i artikel 152 i TEUF står, at »Unionen anerkender og fremmer arbejdsmarkedsparternes rolle på EU-plan under hensyntagen til de nationale systemers forskelligartede karakter«, og at den »letter dialogen mellem dem og respekterer deres uafhængighed«;
- R. der henviser til, at omkostningerne til tjenesteydelser er stigende for brugerne i nogle medlemsstater, hvilket gør, at mange mennesker ikke længere har råd til et ydelsesniveau, der dækker deres grundlæggende behov, herunder adgang til livsvigtig behandling;
- S. der henviser til, at taskeforcen for Grækenland blev oprettet for at styrke de græske myndigheders kapacitet til at udforme, gennemføre og sikre strukturreformer for at forbedre økonomiens, samfundets og forvaltningens konkurrenceevne og den måde, de fungerer på, og skabe betingelserne for vedvarende genopretning og jobskabelse samt at fremskynde udnyttelsen af struktur- og samhörighedsfonde i Grækenland og at gøre brug af kritiske ressourcer til at finansiere investering;
- T. der henviser til, at Parlamentet i sin beslutning af 20. november 2012 opfordrede til, at der skulle gælde høje standarder for demokratisk ansvarlighed på nationalt og EU-plan for de EU-institutioner, som er medlemmer af trojkaen; der henviser til, at en sådan ansvarlighed er afgørende for troværdigheden af bistandsprogrammerne og navnlig kræver, at de nationale parlamenter i større grad involveres, samt nødvendiggør at EU's medlemmer af trojkaen høres af Europa-Parlamentet på grundlag af et klart mandat, inden de påbegynder deres arbejde, og er forpligtet til at aflægge regelmæssige rapporter til Europa-Parlamentet og underlægges Europa-Parlamentets demokratiske kontrol;
- U. der henviser til, at programmerne på kort sigt primært skulle undgå ukontrolleret misligholdelse og standse spekulation i statsgælden; der henviser til, at målsætningen på mellemlang sigt var at sikre, at de penge, der blev udlånt, ville blive betalt tilbage, hvorved man ville undgå et stort økonomisk tab, som ville hvile på skatteydernes skuldre i de lande, som yder bistanden og garanterer midlerne; der henviser til, at dette også kræver, at programmet giver bæredygtig vækst og effektiv reduktion af gælden på mellemlang og lang sigt; der henviser til, at programmerne ikke var egnede til i vid udstrækning at rette op på makroøkonomiske ubalancer, som i visse tilfælde var oparbejdet over årtier;

Torsdag den 13. marts 2014

Den økonomiske situation i programlande ved krisens start

1. er af den opfattelse, at de præcise mekanismer, der udløste kriserne, var forskellige i alle fire medlemsstater, selv om der kan iagttages fælles mønstre, f.eks. en hurtig forøgelse af kapitaltilstrømninger og en opbygning af makroøkonomiske ubalancer i EU i årene forud for krisen; påpeger, at uforholdsmæssigt stor privat og/eller offentlige gæld, som var steget til et uholdbart niveau, og de finansielle markeders overreaktion kombineret med spekulation samt tab af konkurrenceevne spillede en afgørende rolle, og at alt dette ikke kunne forhindres af EU's eksisterende ramme for økonomisk styring; bemærker endvidere, at statsgældskriserne i alle tilfælde har haft en tæt sammenhæng med den globale finanskrise, som er forårsaget af en slap regulering og finanssektorens dårlige opførelse;
2. bemærker, at Europas offentlige finanser allerede var i dårlig stand inden krisen, og at medlemsstaternes offentlige gæld siden 1970'erne gradvist er steget under indflydelse af de forskellige økonomiske nedgangsperioder, som EU har oplevet; bemærker, at omkostningerne i forbindelse med genopretningsplaner, fald i skatteprovenuet og høje velfærdsudgifter har øget både den offentlige gæld og den offentlige gælds andel af BNP, omend ikke i samme grad i hele Unionen;
3. minder om trekanten med de indbyrdes forbundne sårbarheder, hvorved ubalanceret finanspolitik i nogle medlemsstater har forstærket de offentlige underskud fra før krisen, og finanskrisen har bidraget væsentligt til en yderligere stor stigning i disse underskud, hvilket er blevet efterfulgt af spændinger på statsgældsmarkederne i visse medlemsstater;
4. påpeger, at den nylige finanskrise, økonomiske krise og bankkrise er den alvorligste siden Anden Verdenskrig; anerkender, at krisen kunne have fået endnu mere alvorlige konsekvenser, hvis ikke der var blevet truffet foranstaltninger på europæisk niveau; bemærker i denne henseende, at den tidligere ECB-formand Jean-Claude Trichet under en offentlig høring har givet udtryk for sin bekymring over, at statsgældskrisen kunne have udløst en krise på samme niveau som den store depression i 1929, hvis ikke det havde været for de hurtige og slagkraftige foranstaltninger;
5. bemærker, at forud for starten på EU-IMF-bistandsprogrammet, der blev indledt i foråret 2010, var der en dobbelt frygt forbundet med Grækenlands offentlige finansers »insolvens« og »manglende bæredygtighed« som følge af den græske økonomis konstant faldende konkurrenceevne og langvarige finanspolitiske afsporing, der er resultatet af ineffektiv selskabsskatteopkrævning, med et offentligt underskud, som nåede op på 15,7 % af BNP i 2009, og med en gæld i forhold til BNP, som var fortsat med at stige siden 2003, hvor den lå på 97,4 %, og som nåede op på 129,7 % i 2009 og 156,9 % i 2012; er af den opfattelse, at den problematiske situation i Grækenland også skyldtes statistisk svindel i årene forud for oprettelsen af programmet; glæder sig over den græske regerings beslutsomme indsats i forhold til hurtigt og effektivt at tage sig af disse problemer, herunder ved at oprette den uafhængige hellenske statistikmyndighed i marts 2010; bemærker, at den gradvise afdækning af statistisk svindel i Grækenland har haft en indvirkning på behovet for en tilpasning af multiplikatorerne, prognoserne og de foreslåede foranstaltninger; minder om, at Europa-Parlamentets insisteren har ført til, at Eurostat (EU's statistiske kontor) nu har fået beføjelser og midler til at levere et solidt grundlag af troværdig og objektiv statistik;
6. bemærker, at Grækenland kom ind i recession i fjerde kvartal 2008; bemærker, at landet oplevede seks kvartaler med negativ BNP-vækst i de syv kvartaler, der gik forud for aktiveringen af bistandsprogrammet; noterer sig den nøje sammenhæng mellem virkningerne af finanskrisen og stigningen i den offentlige gæld på den ene side og stigningen i den nationale gæld og den økonomiske afmatning på den anden side, idet den offentlige gæld er steget fra 254,7 mia. EUR ved udgangen af 3. kvartal 2008 til 314,1 mia. EUR ved udgangen af 2. kvartal 2010;
7. bemærker, at efter den græske regerings anmodning om finansiel bistand i april 2010 begyndte markederne at revurdere de økonomiske nøgletal og solvensen i andre medlemsstater i euroområdet, og efterfølgende spændinger på det portugisiske marked for statsobligationer drev hurtigt Portugals refinansieringsudgifter op til ubæredygtige niveauer;
8. bemærker, at de økonomiske data, der først blev anvendt af regeringen under forhandlingerne, måtte revideres;

Torsdag den 13. marts 2014

9. bemærker, at den portugisiske økonomi ved starten på EU-IMF-bistandsprogrammet havde haft lav vækst i BNP og produktivitet i en række år samt store kapitalstrømme ind i landet, og at disse mønstre kombineret med en stigning i udgifter, navnlig diskretionært forbrug, der konstant lå over BNP-væksten, og virkningen af den globale finansielle krise havde resulteret i et stort underskud på de offentlige finanser og et højt offentligt og privat gældsniveau, som sammen med smittevirkningen fra den græske krise drev Portugals refinansieringsudgifter på kapitalmarkeder til ubæredygtige niveauer, hvilket i praksis afskar den offentlige sektor fra adgangen til disse markeder; understreger, at Portugals vækst i 2010 — før der blev søgt om finansiel bistand den 7. april 2011 — var faldet til 1,9 %, og dets underskud på de offentlige finanser havde nået 9,8 % (2010), dets gældsniveau 94 % (2010) og dets underskud på betalingsbalancens løbende poster 10,6 % af BNP, mens arbejdsløsheden lå på 12 %; bemærker i denne sammenhæng, at de overordnede makroøkonomiske nøgletal forværredes meget hurtigt fra rimelig pæne tal i 2007 før krisen — hvor Portugals vækst nåede 2,4 %, dets underskud på de offentlige finanser 3,1 %, dets gældsniveau 62,7 % og dets underskud på betalingsbalancens løbende poster 10,2 % af BNP, mens arbejdsløsheden lå på 8,1 % — til en dyb recession af hidtil uset omfang;

10. bemærker, at før EU-IMF-bistandsprogrammet havde den irske økonomi lige været udsat for en bank- og finanskriser af hidtil usete dimensioner, der i vid udstrækning skyldtes den amerikanske »subprimekriser« indvirkning på den irske finanssektor, de irske bankers uansvarlige risikotagning og den udbredte brug af værdipapirer med sikkerhed i aktiver, der efter regeringens beslutning om at yde fuld garanti til banksektoren samt den efterfølgende redning medførte, at den offentlige sektor var afskåret fra adgang til kapitalmarkederne, hvilket fik det irske BNP til at falde med 6,4 % i 2009 (1,1 % i 2010) fra en positiv vækstrate på 5 % af BNP i 2007, fik arbejdsløsheden til at stige fra 4,7 % i 2007 til 13,9 % i 2010, og fik underskuddet på statens betalingsbalance til at nå op på 30,6 % i 2010 — som følge af den irske regerings støtte til banksektoren — i forhold til et overskud i 2007 på 0,2 %; bemærker, at bankkrisen til dels skyldes utilstrækkelig regulering, meget lave skattesatser og en overdimensioneret banksektor; anerkender, at irske bankers private tab er blevet medtaget i den irske stats balance for at undgå en kollaps af det irske banksystem og samtidig minimere risikoen for en smittevirkning i hele euroområdet, og at den irske regering har handlet i EU's interesse ved at reagere på bankkrisen i landet; bemærker endvidere, at den irske økonomi i årtiet forud for bistandsprogrammet havde en længere periode med negative realrentesatser;

11. fremhæver, at der ikke fandtes finanspolitiske ubalancer forud for krisen i Irland, og at man havde et ekstremt lavt offentligt gældsniveau; understreger også den store grad af fleksibilitet på arbejdsmarkedet forud for krisen; bemærker, at trojkaen oprindeligt anmodede om sænkning af lønningerne; henleder opmærksomheden på en ikke-bæredygtig model for bankvirksomhed og et skattesystem, som var overdrevent afhængig af indtægterne fra beskatning af en bolig- og aktivboble, hvilket har frataget staten indtægter, da disse bobler bristede;

12. bemærker, at omkring 40 % af det irske BNP blev indsprøjtet i banksektoren af skatteborgerne, på et tidspunkt hvor en »bail-in« ikke var en mulighed, da det havde givet anledning til betydelig debat i trojkaen;

13. opfordrer til en fuldstændig gennemførelse af EU-ledernes forpligtelse fra juni 2012 om at bryde den onde cirkel mellem banker og staten og fortsat undersøge situationen for den irske finansielle sektor, således at Irlands store bankgæld bliver nedbragt betydeligt;

14. bemærker, at der ikke blev taget tilstrækkeligt højde for følgevirkningerne for Cyperns banksystem, som allerede var på randen af sammenbrud på grund af en svigtende bankmodel, hvad angår inddragelsen af den private sektor i Grækenland, og det antydes ligeledes, at der igen skete en beskyttelse af værdier med tilknytning til en række større medlemsstater;

15. bemærker, at Cypern i maj 2011 mistede adgang til de internationale markeder som følge af den betydelige forværring af de offentlige finanser samt den græske økonomis kraftige indvirkning på den cypriotiske banksektor og omstruktureringen af den offentlige gæld i Grækenland, hvilket førte til betydelige tab i Cypern; minder om, at adskillige år før påbegyndelsen af EU-IMF-bistandsprogrammet i 2013 gav den cypriotiske økonomis ustabilitet på det systemiske plan anledning til alvorlige bekymringer, bl.a. på grund af den højt gearede og risikovillige banksektor og indvirkningen på de cypriotiske banker af for højt gearede lokale ejendomselskaber, den græske gældskrise, internationale kreditvurderingsbureauers nedgradering af cypriotiske statsobligationer, den manglende evne til at tilbagebetale offentlige udgifter fra de internationale markeder og de offentlige myndigheders modvilje mod at omstrukturere den trængte finanssektor, idet den i

Torsdag den 13. marts 2014

stedet valgte en massiv kapitaltilførsel fra Rusland; minder endvidere om, at den overdrevne afhængighed af russiske borgeres opsparinger og muligheden for lån fra de russiske myndigheder har gjort situationen endnu mere kompleks; bemærker endvidere, at den cypriotiske offentlige gæld i forhold til BNP i 2007 lå på 58,8 %, og den steg til 86,6 % i 2012, mens der i 2007 var et offentligt overskud på 3,5 % af BNP, som ikke desto mindre blev til et underskud på - 6,4 % i 2012;

EU-IMF's økonomiske bistand, indholdet af aftalememoranda og gennemførte politikker

16. bemærker, at Grækenland fremsatte den første anmodning om økonomisk bistand den 23. april 2010, og at den første aftale mellem de græske myndigheder på den ene side og EU og IMF på den anden blev indgået den 2. maj 2010 i de relevante aftalememoranda, der indeholdt konditionaliteten i politikken for EU-IMF's økonomiske bistand; bemærker endvidere, at efter fem revisioner og efter, at det første program ikke var tilstrækkeligt vellykket, måtte der vedtages et andet program i marts 2012, som er blevet revideret tre gange siden da; minder om de retlige usikkerheder, der er opstået som følge af den aftale, der er indgået mellem to medlemsstater i oktober 2010 («Deauvilleaftalen») i fraværet af en europæisk ramme; bemærker, at IMF ikke på effektiv vis tog højde for indsigelserne fra en tredjedel af sine bestyrelsesmedlemmer med hensyn til fordelingen af fordele og byrder i forbindelse med det første græske program;

17. bemærker, at den første aftale fra maj 2010 ikke indeholdt bestemmelser vedrørende en omstrukturering af den græske gæld, til trods for, at dette blev foreslået af IMF, som i tråd med sin sædvanlige praksis ville have foretrukket en tidlig omstrukturering af gælden; minder om ECB's modvilje mod at overveje nogen form for omstrukturering af gælden i 2010 og 2011, med den begrundelse at det ville have medført, at krisen fik en afsmittende effekt på andre medlemsstater, såvel som dens afslag på at deltage i den omstrukturering, der blev aftalt i februar 2012; bemærker, at den græske centralbank i november 2010 bidrog til at forstærke uroen på markedet, da den offentligt advarede investorerne om, at likviditetstransaktioner fra ECB ikke længere kunne tages for givet i forbindelse med den græske statsgæld; bemærker endvidere, at der var et tilsagn fra medlemsstaterne om, at deres banker ville bibeholde deres eksponering til de græske statsobligationer, og at de ikke var i stand til at holde dette løfte;

18. bemærker, at Portugal fremsatte den første anmodning om økonomisk bistand den 7. april 2011, og at aftalen mellem de portugisiske myndigheder på den ene side og EU og IMF på den anden blev indgået den 17. maj 2011 i de relevante aftalememoranda, der indeholdt konditionaliteten i politikken for EU-IMF's økonomiske bistand; bemærker endvidere, at det portugisiske program siden da er blevet revideret regelmæssigt med henblik på at tilpasse målene og målsætningerne i betragtning af de uopnåelige oprindelige mål, hvilket har ført til en vellykket tiende revision af Portugals økonomiske tilpasningsprogram med gode muligheder for en snarlig afslutning af programmet;

19. minder om det bilaterale pres, som ECB angiveligt lagde på de irske myndigheder forud for den første aftale mellem de irske myndigheder og EU og IMF, som blev indgået henholdsvis den 7. og 16. december 2010 i de relevante aftalememoranda, der indeholdt konditionaliteten i politikken for EU-IMF's bistand; bemærker, at programmet hovedsagligt blev baseret på den irske regerings egen nationale genopretningsplan for 2011-2014, der blev offentliggjort den 24. november 2010; bemærker endvidere, at det irske program siden da er blevet revideret regelmæssigt, hvilket har ført til en tolvte og endelig revision den 9. december 2013, og at programmet blev afsluttet den 15. december 2013;

20. bemærker, at Det Europæiske Råd den 29. juni 2012 besluttede at give ESM mulighed for at rekapitalisere banker direkte efter en regelmæssig beslutning, og forudsat at en effektiv enkelt overvågningsmekanisme etableres; bemærker endvidere, at den operationelle ramme for et direkte rekapitaliseringsinstrument, der skulle underlægges visse betingelser, blev fastlagt af Eurogruppen den 20. juni 2013;

21. bemærker, at tankegangen vedrørende bail-in har udviklet sig med tiden; for Irland i 2010 var bail-in af langvarige obligationsejere ikke en mulighed for de irske myndigheder, mens man i Cypern i 2013 foreslog bail-in af forsikrede indskydere som en politisk foranstaltning, hvilket har øget uligheden mellem de instrumenter, der anvendes til at afhjælpe bank- og statsgældskriserne;

22. bemærker, at Cypern fremsatte den første anmodning om økonomisk bistand den 25. juni 2012, men at forskelle i holdninger med hensyn til konditionaliteten samt det cypriotiske parlaments afvisning af et første udkast til program den 19. marts 2013, der omfattede bail-in af forsikrede indskydere, med den begrundelse at det var i strid med ånden i EU-lovgivningen, da det indeholdt bestemmelser om et »haircut« af små indskud på under 100 000 EUR, forsinkede den endelige aftale om EU-IMF's bistandsprogram indtil henholdsvis 24. april 2013 (EU) og 15. maj 2013 (IMF), og 30. april 2013 godkendte det cypriotiske repræsentanternes hus endelig aftalen; bemærker i Cyperns tilfælde de indledende konkurrerende programforslag mellem de forskellige medlemmer af trojkaen og fremhæver manglen på en tilstrækkelig

Torsdag den 13. marts 2014

forklaring på, hvordan inddragelsen af forsikrede indskydere blev godkendt af Kommissionen og EU's finansministre; beklager endvidere, at de cypriotiske myndigheder har givet udtryk for, at det har været vanskeligt at overbevise repræsentanterne for trojkaen om deres bekymringer under forhandlingsprocessen, og at den cypriotiske regering angiveligt accepterede bail-in-værktøjet til bankindsud under tvang i lyset af den usædvanligt høje private gæld i forhold til BNP; påpeger, at selv om Cyperns centralbank (CBC) og et ministerielt udvalg var dybt involveret i forhandlingen om og udformningen af det finansielle bistandsprogram, og den cypriotiske centralbankchef endelig medunderskrev aftalememorandummet sammen med finansministeren, skal det dog bemærkes, at der var meget begrænset tid til at fortsætte en detaljeret forhandling om aspekterne af aftalememorandummet;

23. bemærker de alvorlige bivirkninger ved anvendelse af bail-in, hvilket omfatter indførelse af kapitalkontrol; understreger, at den cypriotiske realøkonomi fortsat står over for store udfordringer, efterhånden som de stadigt vanskeligere kreditforhold slider på erhvervslivets produktionsaktiviteter;

24. bemærker, at IMF er den globale institution, som har til opgave at yde lande, der har problemer med betalingsbalancen, betinget økonomisk bistand; påpeger, at alle medlemsstaterne er medlemmer af IMF og derfor har ret til at anmode om bistand fra IMF i samarbejde med EU's institutioner, idet EU's og den pågældende medlemsstats interesser vurderes; bemærker, at i lyset af krisens omfang ville IMF's finansielle midler i sig selv ikke have været tilstrækkelige til at løse problemerne i de lande, der har behov for finansiell bistand;

25. konstaterer, at IMF klart har påpeget risikoen ved det græske program, især med hensyn til gælds bæredygtighed; bemærker, at ud over at acceptere, at programmet skal udformes og forhandles af trojkaen, besluttede IMF at ændre sit kriterium for gælds bæredygtighed inden for politikken for ekstraordinær adgang for at gøre det muligt at låne til Grækenland, Irland og Portugal;

26. henleder opmærksomheden på de betænkeligheder, der er givet udtryk for med hensyn til ECB's tilsyn med likviditetsstøtte i krisesituationer (ELA); anser den solvensopfattelse, som ECB har anvendt, for at savne gennemsigthed og forudsigelighed;

27. bemærker, at EU og de internationale institutioner ikke var forberedt på en statsgældskrise af stort omfang samt dens differentierede årsager og konsekvenser inden for euroområdet, som er en følge, blandt andre faktorer, af den mest alvorlige finanskrisen siden 1929; beklager manglen på et bæredygtigt retsgrundlag til håndtering af en sådan krise; anerkender de anstrengelser, der er gjort for at reagere hurtigt og beslutsomt, men beklager, at Rådet konsekvent har afvist at udarbejde en langsigtet, omfattende og systemisk tilgang; beklager, at EU's strukturfonde og de EU-politikker, der har til formål at opnå langsigtet konvergens i Unionen, ikke har opfyldt forventningerne;

28. påpeger, at medfinansieringssatserne for EU's strukturfonde blev forhøjet op til 95 % for nogle af de medlemsstater, som har været hårdest ramt af krisen, og som har modtaget finansiell støtte under et tilpasningsprogram; understreger, at de lokale og nationale myndigheder har brug for at blive styrket for at klare gennemførelsen af EU-lovgivningen og -programmerne med henblik på at fremskynde absorptionen af strukturmidlerne;

29. anerkender, på trods af ovenstående, at den enorme udfordring, som trojkaen stod over for i tiden op til krisen, var enestående som følge af bl.a. de offentlige finansers dårlige tilstand, behovet for strukturreformer i visse medlemsstater, den dårlige regulering af europæiske og nationale finansielle tjenesteydelser, store makroøkonomiske ubalancer, der er bygget op igennem flere år, såvel som politiske og institutionelle svigt og den omstændighed, at de fleste traditionelle makroøkonomiske instrumenter, som f.eks. budgetpolitik og ekstern devaluering, ikke var til rådighed på grund af den monetære unions begrænsende rammer og euroområdets ufuldstændige karakter; bemærker desuden det betydelige tidspres, som til dels skyldtes, at anmodningerne om finansiell bistand generelt kom på et tidspunkt, hvor landene allerede var tæt på en misligholdelse og havde mistet adgang til markedet, mens juridiske forhindringer skulle fjernes, frygt for en nedsmeltning af euroområdet var tydelig, der var et åbenlyst behov for at indgå politiske aftaler og træffe aftaler om reformer, der var nedgang i verdensøkonomien, og en række lande, som skulle yde økonomisk bistand, havde oplevet deres egen offentlige og private gæld stige på foruroligende måder;

30. fordømmer den manglende gennemsigthed i forhandlingerne om aftalememoranda; bemærker nødvendigheden af at vurdere, hvorvidt formelle dokumenter blev klart formidlet og taget i betragtning i de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet i god tid og drøftet tilstrækkeligt med arbejdsmarkedets parter; bemærker endvidere den mulige negative indvirkning af sådanne fortrolighedspraksisser på borgernes rettigheder, den politiske situation i de berørte lande samt borgernes tillid til demokratiet og til EU's projekt;

Torsdag den 13. marts 2014

31. bemærker, at anbefalingerne i aftalememorandaene er i strid med den moderniseringspolitik, som er udarbejdet sammen med Lissabonstrategien og Europa 2020-strategien; bemærker ligeledes den omstændighed, at medlemsstater med aftalememoranda er fritaget for alle rapporteringsprocesser vedrørende det europæiske semester, herunder rapportering i henhold til målene for antifattigdom og social inklusion, og ikke modtager landespecifikke henstillinger, bortset fra gennemførelsen af deres aftalememoranda; minder om, at aftalememoranda skal tilpasses for at tage hensyn til praksisser og institutioner vedrørende løndannelse og det nationale reformprogram i den pågældende medlemsstat inden for rammerne af Unionens strategi for vækst og beskæftigelse, som er fastsat i forordning (EU) nr. 472/2013 (artikel 7, stk. 1); opfordrer indtrængende til, at dette gøres, hvor det endnu ikke er tilfældet; påpeger dog, at dette delvist kan forklares, selv om det ikke fuldt ud kan retfærdiggøres, af at programmer skulle gennemføres under betydeligt tidspres i et vanskeligt politisk, økonomisk og finansielt miljø;

32. beklager, at programmerne for Grækenland, Irland og Portugal omfatter en række detaljerede forskrifter for reform af sundhedssystemer og nedskæringer; beklager, at programmerne ikke er underlagt Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder eller bestemmelserne i traktaterne, navnlig artikel 168, stk. 7, i TEUF;

33. påpeger, at EU's finansministre har godkendt de makroøkonomiske tilpasningsprogrammer;

Den nuværende økonomiske og sociale situation

34. beklager, at de gennemførte foranstaltninger på kort sigt har fået uligheder i indkomstfordelingen til at stige; bemærker, at sådanne uligheder i de fire lande er steget over gennemsnittet; bemærker, at nedskæringer i sociale ydelser og stigende arbejdsløshed som følge af foranstaltningerne i de programmer, der har til formål at løse den makroøkonomiske situation, samt lønnedgang får fattigdommen til at stige;

35. fremhæver den uacceptable arbejdsløshed, langtidsarbejdsløshed og ungdomsarbejdsløshed, navnlig i de fire medlemsstater under bistandsprogrammerne; understreger, at den høje ungdomsarbejdsløshed er til fare for en eventuel fremtidig økonomisk udvikling, som det fremgår af strømmen af unge indvandrere fra Sydeuropa og Irland, som skaber risiko for hjerneflugt; minder om, at uddannelse, erhvervsuddannelse og teknologisk baggrund systematisk har været udpeget som nødvendige for disse økonomiers strukturelle indhentning; glæder sig derfor over de seneste initiativer på EU-plan vedrørende ungdomsuddannelse og -beskæftigelse, Erasmus+-programmet, ungdomsbeskæftigelsesinitiativet og de 6 mia. EUR til EU's ungdomsgarantiordning, men opfordrer til større politisk og økonomisk fokus på disse spørgsmål; understreger, at kompetencerne vedrørende beskæftigelse fortsat primært ligger hos medlemsstaterne; opfordrer derfor medlemsstaterne til at modernisere deres nationale uddannelsessystemer yderligere og bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden;

36. glæder sig over afslutningen af programmet i Irland, for så vidt som trojkaens missioner er afsluttet, og Irland kunne få adgang til obligationsmarkederne den 7. januar 2014, samt den forventede afslutning for Portugal; anerkender de hidtil usete finanspolitiske tilpasninger i Grækenland, men beklager de ujævne resultater i Grækenland, til trods for at der er foretaget hidtil usete reformer; anerkender den meget krævende indsats, som privatpersoner, familier, virksomheder og andre institutioner i civilsamfundet i landene under tilpasningsprogrammerne er blevet bedt om; bemærker de første tegn på delvise økonomiske forbedringer i visse samarbejdslande; påpeger dog, at den vedvarende høje arbejdsløshed nedtynger den økonomiske genopretning, og der er stadig behov for en fortsat og ambitiøs indsats på både nationalt og EU-plan;

Trojkaen: den økonomiske dimension og det teoretiske grundlag og virkningen af beslutningerne

37. understreger, at passende landespecifikke økonomiske modeller og økonomiske modeller for hele euroområdet, der tager udgangspunkt i forsigtige antagelser, uafhængige data, inddragelse af interessenter og gennemsigtighed, er nødvendige for at frembringe troværdige og effektive tilpasningsprogrammer, samtidig med at det anerkendes, at de økonomiske prognoser almindeligvis er forbundet med en vis usikkerhed og uforudsigelighed; beklager, at tilstrækkelig statistik og tilstrækkelige oplysninger ikke altid har været til rådighed;

Torsdag den 13. marts 2014

38. glæder sig over, at man med økonomisk bistand på kort sigt opnåede målet med at undgå en ukontrolleret misligholdelse af statsgælden, som ville have haft yderst alvorlige økonomiske og sociale konsekvenser, som nok ville have været værre end de nuværende, samt følgevirkninger for andre lande af et omfang, som ikke kan beregnes, og muligvis ville lande blive tvunget til at forlade euroområdet; bemærker dog, at der ikke er nogen garanti for, at dette vil blive undgået på lang sigt; bemærker også, at den økonomiske bistand og tilpasningsprogrammet i Grækenland ikke har forhindre hverken en kontrolleret misligholdelse eller en smittevirkning af krisen til andre medlemsstater, og at det først var, da ECB supplerede de tiltag, der allerede var taget, med OMT-programmet i august 2012, at tilliden til markedet blev genetableret, og de høje rentespænd på statsgælden begyndte at falde; beklager den økonomiske og sociale nedgang, som blev tydelig, da de finanspolitiske og makroøkonomiske korrektioner blev indført; bemærker, at konsekvenserne ville have været langt værre uden EU's og IMF's økonomiske og tekniske bistand;

39. bemærker, at trojkaen lige fra starten offentliggjorde omfattende dokumenter om diagnosen, strategien til at løse de hidtil usete problemer, et sæt politiske foranstaltninger sammen med den pågældende nationale regering og økonomiske prognoser, som alle ajourføres regelmæssigt; bemærker, at disse dokumenter ikke gav offentligheden mulighed for at danne sig et fuldstændigt billede af forhandlingerne, og at dette ikke udgør tilstrækkelig ansvarlighed;

40. beklager trojkaens til tider overoptimistiske antagelser, især hvad angår vækst og arbejdsløshed, som bl.a. stammer fra den utilstrækkelige anerkendelse af grænseoverskridende følgevirkninger (som Kommissionen har anerkendt i sin rapport om finanspolitiske konsolideringer og følgevirkninger i euroområdets udkant og kerne), politisk modstand mod forandring i visse medlemsstater og de økonomiske og sociale konsekvenser af tilpasningen; beklager, at dette også påvirkede trojkaens analyse af samspillet mellem finanspolitisk konsolidering og vækst; beklager, at dette også påvirkede trojkaens analyse af samspillet mellem finanspolitisk konsolidering og vækst;

41. forstår af høringerne, at der er et afhængighedsforhold mellem tilpasningsprogrammernes varighed og den bistand, der ydes gennem de afsatte midler såsom ESM, hvilket betyder, at en længere tilpasningsperiode uundgåeligt ville have betydet, at de andre lande i euroområdet og IMF havde skullet stille betydeligt større beløb til rådighed, hvilket blev anset for rent politisk ikke at kunne lade sig gøre, idet de involverede beløb allerede var meget høje; understreger, at tilpasningsprogrammernes og tilbagebetalingsperiodernes varighed er tydeligt længere end i de sædvanlige finansielle bistandsprogrammer under IMF;

42. glæder sig over reduktionen af de strukturelle underskud i alle programlande siden starten af deres respektive bistandsprogrammer; beklager, at disse endnu ikke har ført til en reduktion i den offentlige gæld i forhold til BNP; bemærker, at forholdet mellem den offentlige gæld og BNP i stedet er steget kraftigt i alle programsamarbejdslande, eftersom modtagelsen af betingede lån naturligt fører til en stigning i den offentlige gæld, og eftersom den politik, der føres, har en recessiv effekt på kort sigt; mener endvidere, at den præcise vurdering af de finanspolitiske multiplikatorer er af afgørende betydning for en vellykket finanspolitisk tilpasning i forbindelse med nedbringelsen af gælden i forhold til BNP; bemærker, at en langsigtet stabilitet også kræver fremskridt hen imod en mere bæredygtig privat gæld; anerkender, at det typisk tager flere år, før de strukturelle reformer kan bidrage betydeligt til forbedrede resultater og øget beskæftigelse;

43. mener, at finanspolitiske multiplikatorer er vanskelige at vurdere med sikkerhed; minder i denne forbindelse om, at IMF indrømmede, at den havde undervurderet den finanspolitiske multiplikator i sine vækstprognoser forud for oktober 2012; bemærker, at denne periode omfatter konklusionerne fra alle, undtagen ét, af de indledende aftalememoranda, der undersøges i denne betænkning; minder om, at Kommissionen i november 2012 udtalte, at fejl i prognosen ikke skyldtes undervurderingen af finanspolitiske multiplikatorer; påpeger imidlertid, at Kommissionen i sit svar på spørgeskemaet anførte, at »finanspolitiske multiplikatorer har en tendens til at være større på nuværende tidspunkt end i normale tider«; forstår, at finanspolitiske multiplikatorer til dels er endogene og udvikler sig under skiftende makroøkonomiske forhold; påpeger, at dette udtryk for offentlig uenighed mellem Europa-Kommissionen og IMF om størrelsen af den finanspolitiske multiplikator ikke blev fulgt op med en fælles holdning fra trojkaen;

44. påpeger, at mens IMF's erklærede mål i dens bistandsaktiviteter inden for rammerne af trojkaen er intern devaluering, herunder ved hjælp af løn- og pensionsnedskæringer, har Kommissionen aldrig klart godkendt dette mål; bemærker, at det mål, der understreges af Kommissionen i alle fire programlande, der undersøges, snarere har været finanspolitisk konsolidering; erkender, at IMF og Kommissionen har forskellige prioriteter, og noterer sig de to institutioners foreløbigt modstridende mål; noterer sig, at det i fællesskab blev vedtaget at tage udgangspunkt i en kombination af både instrumenter og strukturreformer samt andre foranstaltninger, der supplerer denne tilgang; bemærker, at kombinationen af

Torsdag den 13. marts 2014

finanspolitisk konsolidering og en restriktiv lønpolitik har virket hæmmende på både den offentlige og den private efterspørgsel; bemærker, at målet om at reformere både den industrielle basis og de institutionelle strukturer i programlande med det formål at gøre dem mere bæredygtige og effektive, har fået mindre opmærksomhed end de ovennævnte mål;

45. mener, at der har været lagt for lidt vægt på at afhjælpe den negative økonomiske og sociale virkning af tilpasningsstrategierne i programlandene; minder om krisens årsager; beklager, at universalløsningen til krisehåndtering alt for ofte ikke har taget fuldt hensyn til at afbalancere den økonomiske og sociale indvirkning af de foreskrevne politiske foranstaltninger;

46. understreger, at ejerskab på nationalt plan er afgørende, og at undladelse af at gennemføre aftalte foranstaltninger har konsekvenser for så vidt angår de forventede resultater, idet de medfører yderligere vanskeligheder over en længere periode for det berørte land; noterer sig IMF's erfaringer med, at nationalt ejerskab kan betragtes som den mest afgørende faktor for ethvert økonomisk bistandsprogrammes succes; understreger imidlertid, at ejerskab på nationalt plan ikke kan opnås uden demokratisk legitimitet og kontrol på både nationalt plan og EU-plan; fremhæver i den forbindelse, at de nationale parlamenters drøftelser af budgetterne og lovene til gennemførelse af økonomiske tilpasningsprogrammer er afgørende for at sikre ansvarlighed og åbenhed på nationalt plan;

47. understreger, at øget ligestilling mellem kønnene er afgørende for opbygningen af stærkere økonomier, og at denne faktor aldrig må overses i økonomiske analyser eller anbefalinger;

Trojkaen: den institutionelle dimension og demokratisk legitimitet

48. bemærker, at på grund af udviklingen i EU's reaktion på krisen, ECB's uklart definerede rolle i trojkaen og arten af trojkaens beslutningsproces er trojkaens mandat blevet anset for at være uklart, mangle gennemsigtighed og demokratisk kontrol;

49. påpeger imidlertid, at vedtagelsen af forordning (EU) nr. 472/2013 den 21. maj 2013 udgør et første — om end utilstrækkeligt — skridt til at kodificere de overvågningsprocedurer, der skal anvendes i euroområdet for lande, der har økonomiske vanskeligheder, og at den giver trojkaen et mandat; glæder sig bl.a. over følgende: bestemmelserne vedrørende vurdering af bæredygtigheden af den offentlige gæld, de mere gennemsigtige procedurer for vedtagelse af makroøkonomiske tilpasningsprogrammer, herunder behovet for at tage højde for problemer, som kan få afsmittende virkning og for makroøkonomiske og finansielle chokbølger, og de indsigelsesrettigheder, der gives Europa-Parlamentet, bestemmelserne vedrørende inddragelse af arbejdsmarkedets parter, kravene om at tage eksplicit højde for nationale praksisser og institutioner vedrørende løndannelse, behovet for at sikre tilstrækkelige midler til grundlæggende politikker som uddannelse og sundhedspleje samt de fritagelser fra de relevante krav i stabilitets- og vækstpagten, som indrømmes de medlemsstater, der modtager bistand;

50. noterer sig Eurogruppens formands udtalelse om, at Eurogruppen giver Kommissionen mandat til på gruppens vegne at forhandle detaljerne om de til bistanden knyttede betingelser, idet der skal tages hensyn til medlemsstaternes holdninger til centrale elementer i betingelserne og, på baggrund af staternes egne økonomiske vanskeligheder, til omfanget af den økonomiske støtte; bemærker, at ovennævnte procedure, hvorved Eurogruppen giver et mandat til Kommissionen, ikke er specificeret i EU-lovgivningen, da Eurogruppen ikke er en officiel institution i Den Europæiske Union; understreger, at selvom Kommissionen optræder på vegne af medlemsstaterne, så ligger det endelige politiske ansvar for udformning og godkendelse af de makroøkonomiske tilpasningsprogrammer hos EU's finansministre og deres regeringer; beklager Eurogruppens mangel på demokratisk legitimitet og ansvarlighed på EU-plan, når den antager myndighedsbeføjelser som udøvende magt i EU-regi;

51. påpeger, at disse redningsmekanismer og trojkaen har en ad hoc-karakter, og beklager, at der ikke er noget passende retsgrundlag for at oprette trojkaen på grundlag af Unionens primære lovgivning, hvilket førte til etableringen af mellemstatslige mekanismer i form af EFSF og i sidste ende ESM; opfordrer til, at enhver fremtidig løsning baseres på Unionens primære lovgivning; anerkender, at dette kan nødvendiggøre en traktatændring;

52. er chokeret over indrømmelsen fra den forhenværende formand for Eurogruppen over for Europa-Parlamentet af, at Eurogruppen godkendte trojkaens anbefalinger uden at overveje deres specifikke politiske konsekvenser grundigt; understreger, at dette, hvis det passer, ikke letter euroområdet finansministre for deres politiske ansvar for de makroøkonomiske tilpasningsprogrammer og de vedtagne aftalememoranda; påpeger, at denne indrømmelse kaster et foruroligende lys på det mudrede billede af rækkevidden af rollerne for »teknisk rådgivning« og »Eurogruppe-

Torsdag den 13. marts 2014

repræsentationen«, der delegeres både til Kommissionen og til ECB i forbindelse med udformning, gennemførelse og evaluering af bistandsprogrammer; beklager i den forbindelse manglen på et klart og ansvarligt mandat fra sag til sag givet af Rådet og Eurogruppen til Kommissionen;

53. betvivler Kommissionens dobbelte rolle i trojkaen som både et organ for medlemsstaterne og en EU-institution; fastholder, at der er en potentiel interessekonflikt i Kommissionen mellem dens rolle i trojkaen og dens ansvar som traktaternes og den gældende fællesskabsrets vogter, især på politiske områder såsom konkurrence- og statsstøttepolitik og social samhørighed og med hensyn til medlemsstaternes løn- og socialpolitik, et område, hvor Kommissionen ikke har nogen kompetence, samt respekt for Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder; fremhæver, at en sådan situation står i kontrast til Kommissionens normale funktion, som er at fungere som en uafhængig hovedaktør, der beskytter EU's interesser og sikrer gennemførelse af EU's bestemmelser i overensstemmelse med traktaterne;

54. gør ligeledes opmærksom på den potentielle interessekonflikt mellem ECB's nuværende rolle i trojkaen som »teknisk rådgiver« og dens stilling som kreditor i de fire medlemsstater samt dens mandat i henhold til traktaten, da den har gjort sine egne handlinger betinget af beslutninger, som den selv er del af; glæder sig ikke desto mindre over dets bidrag til en løsning af krisen, men anmoder om, at ECB's potentielle interessekonflikter, især hvad angår afgørende likviditetspolitik, granskes nøje; bemærker, at ECB igennem hele krisen har ligget inde med meget vigtige oplysninger om sundhedstilstanden i banksektoren og den finansielle stabilitet generelt, og at banken med dette for øje efterfølgende har påvirket beslutningstagernes udformning af politikker — i hvert fald i forbindelse med omstruktureringen af den græske gæld, hvor ECB insisterede på, at CAC-klausuler skulle fjernes fra de statsobligationer, den besad, tildelingen af likviditetsstøtte pga. krisen til cyprioterne (ELA) og ikke-inklusionen af seniorindehavere af obligationer i forbindelse med bail-in i Irland; opfordrer ECB til at offentliggøre Jean-Claude Trichets skrivelse af 19. november 2010 til den daværende irske finansminister, som krævet af Den Europæiske Ombudsmand;

55. bemærker, at ECB's rolle ikke er tilstrækkeligt defineret, da det er anført i ESM-traktaten og i forordning (EU) nr. 472/2013, at Kommissionen bør arbejde »sammen med ECB«, hvorved ECB's rolle reduceres til en rolle som rådgiver; bemærker, at Eurogruppen bad om inddragelse af ECB som leverandør af ekspertise til at supplere de øvrige Trojka-partners synspunkter, og at EU-Domstolen har afgjort i Pringle-sagen, at de opgaver, der af ESM-traktaten pålægges ECB, er i overensstemmelse med de forskellige opgaver, som tillægges ECB i TEUF og ESCB-statutten [og i ECB's statut], forudsat at en række betingelser permanent er opfyldt; påpeger Eurogruppens ansvar for at lade ECB handle inden for trojkaen, men minder om, at ECB's beføjelser indskrænkes af TEUF til pengepolitik og finansiell stabilitet, og at inddragelse af ECB i beslutningsprocessen relateret til budget-, finans- og strukturpolitik ikke er omfattet af traktaterne; minder om, at i henhold til artikel 127 i TEUF, og uden at målsætningen om prisstabilitet derved berøres, støtter ESCB de generelle økonomiske politikker i Unionen med henblik på at bidrage til gennemførelsen af Unionens mål som fastsat i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union.

56. fremhæver trojkaens generelt svage demokratiske ansvarlighed i programlande på nationalt plan; bemærker dog, at denne demokratiske ansvarlighed varierer landene imellem afhængigt af nationale lederes vilje og de nationale parlamenters effektive kontrolkapacitet, som det sås i tilfældet med det cypriotiske parlament, der afviste det originale aftalememorandum; bemærker dog, at i de tilfælde hvor de nationale parlamenter blev hørt, stod de over for valget mellem at ende med at misligholde deres gæld eller at acceptere de aftalememoranda, der var forhandlet mellem trojkaen og de nationale myndigheder; påpeger, at aftalememorandummet ikke blev ratificeret af det nationale parlament i Portugal; bemærker med bekymring, at trojkaen består af tre uafhængige institutioner med en ulige indbyrdes ansvarsfordeling i kombination med forskellige mandater og forhandlings- og beslutningsstrukturer med forskellige ansvarsniveauer førte til mangel på behørig kontrol og demokratisk ansvarlighed fra trojkaens side under ét;

57. beklager, at IMF på grund af sine vedtægter ikke formelt kan give møde for eller rapportere skriftligt til hverken de nationale parlamenter eller Europa-Parlamentet; bemærker, at i henhold til IMF's ledelsesstruktur sikres ansvarlighed over for de 188 medlemslande via IMF's bestyrelse; understreger, at IMF's rolle som sidste lånemulighed, der leverer op imod en tredjedel af finansieringen, placerer institutionen i en mindretalsrolle;

Torsdag den 13. marts 2014

58. bemærker, at der efter forudgående forberedelse fra trojkaens side træffes formelle beslutninger, hver for sig og i overensstemmelse med de respektive retlige statutter og roller, af Eurogruppen og IMF, der således hver især erhverver politisk ansvar for trojkaens handlinger; bemærker endvidere, at en afgørende rolle nu tildeles ESM som den organisation, der er ansvarlig for at træffe afgørelse om finansiel støtte fra euroområdet medlemsstater, hvilket sætter de nationale ledere fra medlemsstaterne i euroområdet, herunder regeringerne i de direkte berørte medlemsstater, i centrum for alle beslutninger, der træffes;

59. konstaterer, at trojkaens demokratiske legitimitet på nationalt plan stammer fra det politiske ansvar, som Eurogruppen og ECOFIN-medlemmerne har over for deres respektive nationale parlamenter; beklager, at trojkaen på grund af sin struktur mangler midler til demokratisk legitimitet på EU-plan;

60. beklager måden, hvorpå EU-institutionerne gøres til syndebugke for negative virkninger i forbindelse med de makroøkonomiske tilpasninger i medlemsstaterne, skønt det er medlemsstaternes finansministre, som har det politiske ansvar for trojkaen og dens aktiviteter; understreger, at dette kan medføre større euroskepsis, selvom ansvaret ligger på nationalt plan og ikke på EU-plan;

61. opfordrer Eurogruppen, Rådet og Det Europæiske Råd til at tage det fulde ansvar for trojkaens aktiviteter;

62. påpeger, at ESM er et mellemstatsligt organ, der ikke er en del af Den Europæiske Unions juridiske struktur, og som er bundet af reglen om enstemmighed i den normale procedure; mener derfor, at der er behov for en ånd af gensidig forpligtelse og solidaritet; bemærker, at der med ESM-traktaten er indført et princip om lånekonditionalitet i form af et makroøkonomisk tilpasningsprogram; påpeger, at ESM-traktaten ikke indeholder nogen yderligere definition af indholdet af konditionalitets- eller tilpasningsprogrammerne, hvorved der gives vide rammer til at anbefale en sådan konditionalitet;

63. forventer, at de nationale revisionsretter fuldt ud påtager sig deres juridiske ansvar med hensyn til certificering af de finansielle transaktioners lovlighed og formelle rigtighed og effektiviteten af overvågnings- og kontrolsystemerne; opfordrer de overordnede revisionsorganer i denne forbindelse til at styrke deres samarbejde, især ved at udveksle bedste praksis;

Forslag og henstillinger

64. glæder sig over, at Kommissionen, ECB, formanden for Eurogruppen og IMF samt de nationale regeringer og centralbanker i Cypern, Irland, Grækenland og Portugal, såvel som arbejdsmarkedets parter og repræsentanter for civilsamfundet, er indstillet på at samarbejde og deltage i Europa-Parlamentets evaluering af trojkaens rolle og operationer, herunder ved at besvare det detaljerede spørgeskema og/eller deltage i formelle og uformelle høringer;

65. beklager, at Det Europæiske Råd ikke tog tilstrækkeligt hensyn til forslagene i Parlamentets beslutning af 6. juli 2011 om den finansielle, økonomiske og sociale krise; understreger, at gennemførelsen af disse forslag ville have fremmet den økonomiske og sociale konvergens i Den Økonomiske og Monetære Union og samtidig sikret fuld demokratisk legitimitet for samordningsforanstaltningerne for økonomi- og budgetpolitikken;

Kort til mellemlang sigt

66. opfordrer, som et første skridt, til indførelse af klare, gennemsigtige og bindende procedureregler for samspillet mellem institutionerne i trojkaen samt opgave- og ansvarsfordelingen mellem dem; er overbevist om, at der er behov for en klar definition og opgavefordeling for at øge gennemsigtigheden, give mulighed for en stærkere demokratisk kontrol med trojkaen og understøtte troværdigheden af dens arbejde;

67. opfordrer til, at der udvikles en forbedret kommunikationsstrategi for igangværende og kommende finansielle bistandsprogrammer; opfordrer indtrængende til, at dette prioriteres højt, eftersom manglende handling på denne front vil ende med at skade EU's image;

68. opfordrer til, at der gennemføres en gennemsigtig evaluering af tildelingen af kontrakter til eksterne konsulenter, manglende offentlige udbud, de meget høje honorarer og de potentielle interessekonflikter;

Torsdag den 13. marts 2014

Økonomiske og sociale konsekvenser

69. minder om, at Parlamentets holdning til forordning (EU) nr. 472/2013 medførte indførelse af bestemmelser med krav om, at makroøkonomiske tilpasningsprogrammer skulle indeholde nødplaner, hvis forudsætningerne i basisscenariet ikke blev til virkelighed, og hvis forudsætningerne skred på grund af omstændigheder, der lå uden for medlemsstaternes kontrol, såsom uventede internationale økonomiske chok; understreger, at sådanne planer er en forudsætning for en klog politisk beslutningstagning som følge af de skrøbelige og lidet troværdige økonomiske modeller, der ligger til grund for programprognoserne, hvilket er tydeligt i alle medlemsstater, der er omfattet af bistandsprogrammerne;

70. opfordrer indtrængende EU til nøje at overvåge den finansielle, finanspolitiske og økonomiske udvikling i medlemsstaterne og til at indføre et institutionaliseret system med positive incitamenter for at belønne dem, der overholder deres tilpasningsprogrammer fuldt ud;

71. kræver, at trojkaen gør status over den aktuelle debat om finanspolitiske multiplikatorer og overvejer en revision af aftalememoranda på grundlag af de seneste empiriske resultater;

72. anmoder trojkaen om at foretage nye vurderinger af gældsberedygtigheden og hurtigst mulig tage stilling til behovet for at nedbringe Grækenlands offentlige gældsbyrde sammen med den betydelige kapitaludstrømning fra Grækenland, der bidrager betydeligt til den onde cirkel med den aktuelle recession i landet; erindrer om, at der findes en række muligheder for en sådan omstrukturering ud over haircut af obligationshovedstolene, herunder ombytning af obligationer, forlængelse af obligationernes løbetider og reduktion af kuponer; mener, at de forskellige muligheder for gældssanerung bør afvejes nøje;

73. fastholder, at aftalememorandaene i påkommende tilfælde skal pålægges at respektere målene med den Europæiske Union, jf. artikel 151 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, nemlig fremme af beskæftigelsen, forbedring af leve- og arbejdsvilkårene for herigennem at muliggøre en udjævning af disse vilkår på et stadigt stigende niveau, passende social beskyttelse, dialog på arbejdsmarkedet, udvikling af de menneskelige ressourcer, der skal muliggøre et varigt højt beskæftigelsesniveau, og bekæmpelse af social udstødelse; støtter den forsigtige forlængelse af tidsrammerne for finanspolitisk justering, der allerede er opfyldt i memorandaene, efterhånden som frygten for generel nedsmeltning er aftaget; er tilhænger af at overveje yderligere justeringer i lyset af yderligere makroøkonomisk udvikling;

74. beklager, at denne byrde ikke er blevet fordelt på alle, der handlede uansvarligt, og at beskyttelsen af obligationsejerne blev betragtet som en nødvendighed for EU af hensyn til den finansielle stabilitet; anmoder Rådet om at aktivere den ramme, som det fastlagde for behandlingen af overtagne aktiver for at bryde den onde cirkel mellem stater og banker og lette den offentlige gældsbyrde i Irland, Grækenland, Portugal og Cypern; opfordrer kraftigt Eurogruppen til at holde sit løfte om at undersøge situationen i den irske finanssektor med henblik på en yderligere forbedring af bæredygtigheden af justeringen i Irland og opfordrer i lyset af ovenstående Eurogruppen til at holde sit løfte over for Irland om at finde en løsning på bankernes gældsbyrde; mener, at det særligt bør overvejes at anvende stabilitets- og vækstpagten på relevant overtaget gæld, idet sådan gæld i Irland opfattes som uretfærdig og som en byrde for landet under fleksibilitetsbestemmelserne i den reformerede pagt; mener, at på længere sigt bør fordelingen af omkostningerne afspejle fordelingen af indehavere af beskyttede obligationer; noterer sig de irske myndigheders krav om en overførsel af den andel af den offentlige gæld, der svarer til ESM's udgifter til bail-out af finanssektoren;

75. anbefaler, at Kommissionen, Eurogruppen og IMF foretager yderligere undersøgelser af begrebet »betingede konvertible obligationer«, hvor afkastet af nyudstedte statsobligationer i medlemsstater under bistandsprogrammerne hænger sammen med økonomisk vækst;

76. erindrer om nødvendigheden af foranstaltninger til sikring af skatteindtægter, navnlig i programlandene, som er indskrevet i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 472/2013 af 21. maj 2013 om skærpelse af den økonomiske og budgetmæssige overvågning af medlemsstater i euroområdet, der har eller er truet af alvorlige vanskeligheder med hensyn til deres finansielle stabilitet (Gauzès-betænkningen) ved »i tæt samarbejde med Kommissionen og i forståelse med ECB samt, når det er relevant, med IMF, [at træffe] foranstaltninger med sigte på at styrke effektiviteten af skatteopkrævningen og bekæmpelsen af skattesvig og skatteunddragelse med henblik på at øge deres skatteindtægter«; erindrer om, at der hurtigt bør tages effektive skridt til bekæmpelse og forebyggelse af skattesvig både inden for og uden for EU; anbefaler gennemførelsesforanstaltninger, som får alle parter til at bidrage ligeligt til skatteindtægterne;

Torsdag den 13. marts 2014

77. opfordrer til offentliggørelse af anvendelsen af bail-out-fonde; understreger, at mængden af midler til finansiering af underskud, finansiering af staten og tilbagebetaling af private kreditorer bør præciseres.

78. opfordrer til en effektiv inddragelse af arbejdsmarkedets parter i udformningen og gennemførelsen af tilpasningsprogrammer, nuværende såvel som fremtidige; mener, at aftaler, som arbejdsmarkedets parter har indgået inden for rammerne af programmerne, bør respekteres, i det omfang de er forenelige med programmerne; understreger, at i henhold til forordning (EU) nr. 472/2013 skal bistandsprogrammer respektere nationale praksisser og institutioner vedrørende løndannelse;

79. opfordrer til inddragelse af EIB i udformningen og gennemførelsen investeringsrelaterede foranstaltninger med henblik på at bidrage til den økonomiske og sociale genopretning;

80. beklager, at programmerne ikke er underlagt Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, den europæiske menneskerettighedskonvention og den europæiske socialpagt, da de ikke er baseret på Unionens primære lovgivning;

81. understreger, at EU-institutionerne skal overholde EU-retten, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til enhver tid;

82. understreger, at forsøget på at opnå økonomisk og finansiel stabilitet i medlemsstaterne og i Unionen som helhed ikke må undergrave den sociale stabilitet, den europæiske sociale model eller EU-borgernes sociale rettigheder; understreger, at inddragelsen af arbejdsmarkedets parter i den økonomiske dialog på europæisk plan i overensstemmelse med traktaterne skal være på den politiske dagsorden; opfordrer til den nødvendige inddragelse af arbejdsmarkedets parter i udformningen og gennemførelsen af nuværende såvel som fremtidige tilpasningsprogrammer;

Kommissionen

83. opfordrer til fuldstændig gennemførelse og fuldt ejerskab af forordning (EU) nr. 472/2013; opfordrer Kommissionen til at indlede interinstitutionelle forhandlinger med Europa-Parlamentet for at fastlægge en fælles procedure for underretning af det relevante udvalg i Europa-Parlamentet om konklusionerne på overvågningen af det makroøkonomiske tilpasningsprogram samt fremskridtene med udarbejdelsen af forslag til det makroøkonomiske tilpasningsprogram i henhold til artikel 7 i forordning (EU) nr. 472/2013; erindrer Kommissionen om, at den skal foretage og offentliggøre efterfølgende evalueringer af dens henstillinger og dens deltagelse i trojkaen; anmoder Kommissionen om at medtage sådanne vurderinger i revisionsrapporten i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 472/2013; erindrer Rådet og Kommissionen om, at det i artikel 16 i forordning (EU) nr. 472/2013 hedder, at medlemsstater, der modtager finansiel bistand pr. 30. maj 2013, er omfattet af forordningen fra denne dato; opfordrer Rådet og Kommissionen til i overensstemmelse med artikel 265 TEUF at handle med henblik på at strømline og tilpasse den finansielle ad hoc-bistand til procedurerne og foranstaltningerne i forordning (EU) nr. 472/2013; opfordrer Kommissionen og medlovgiverne til at udnytte trojkaens erfaringer ved udformningen og gennemførelsen af de næste trin af ØMU, herunder ved revisionen af forordning (EU) nr. 472/2013;

84. erindrer Kommissionen og Rådet om sin holdning, som blev vedtaget af plenarmødet, vedrørende forordning (EU) nr. 472/2013; understreger navnlig, at det vedtog bestemmelser i denne beslutning, der sikrer yderligere gennemsigtighed og ansvarlighed i beslutningsprocessen, der leder frem til vedtagelsen af makroøkonomiske justeringsprogrammer, idet man indfører et tydeligere og velafgrænset mandat og en overordnet rolle for Kommissionen; anmoder Kommissionen om på ny at vurdere og indarbejde sådanne bestemmelser i rammerne i tilfælde af et kommende forslag om ændring af forordning (EU) nr. 472/2013; minder fra dette perspektiv om, at forberedelsen af fremtidige bistandsprogrammer skal være Kommissionens ansvar, og den bør om nødvendigt søge rådgivning fra tredjeparter, såsom ECB, IMF og andre organer;

85. kræver fuld ansvarliggørelse af Kommissionen, i tråd med og ud over bestemmelserne i forordning (EU) nr. 472/2013, når den handler som medlem af Den Europæiske Unions bistandsmekanisme; kræver, at Kommissionens repræsentanter i den mekanisme høres af Europa-Parlamentet, inden de påbegynder deres arbejde; kræver, at de forpligtes til at aflægge regelmæssige rapporter til Europa-Parlamentet;

Torsdag den 13. marts 2014

86. foreslår, at Kommissionen for hvert programland nedsætter en »vækst-taskforce« bestående af bl.a. eksperter fra (bl. a.) medlemsstaterne og EIB i forbindelse med repræsentanter for den private sektor og civilsamfundet for at give mulighed for ejerskab, foreslå muligheder for at fremme væksten, som kan supplere den finanspolitiske konsolidering og strukturreformerne; denne taskforce vil få til opgave at genoprette tilliden og dermed skabe mulighed for investeringer; Kommissionen bør bygge videre på erfaringerne med instrumentet for parvist samarbejde mellem de offentlige myndigheder i medlemsstaterne og i modtagerlandene;

87. mener, at situationen i euroområdet som helhed (herunder afsmittende virkninger på andre medlemsstater som følge af nationale politikker) i højere grad bør inddrages i proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer, eller når Kommissionen udarbejder den årlige vækstundersøgelse;

88. mener, at man under proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer også klart bør vurdere, hvorvidt en medlemsstat er uforholdsmæssigt meget afhængig af en bestemt aktivitetssektor;

89. anmoder Kommissionen om at foretage en grundig undersøgelse af likviditetstilførslen fra det europæiske system af centralbanker i henhold til statsstøtteregele;

90. pålægger Kommissionen, som »traktatens vogter«, inden udgangen af 2015 at forelægge en detaljeret undersøgelse af de sociale og økonomiske virkninger af tilpasningsprogrammerne i de fire lande for at opnå en klar forståelse af programmernes såvel kortsigtede som langsigtede konsekvenser, således at disse oplysninger vil kunne bruges i forbindelse med fremtidige indgreb; opfordrer Kommissionen til i forbindelse med udarbejdelsen af denne undersøgelse at anvende alle relevante rådgivende organer, herunder Det Økonomiske og Finansielle Udvalg, Beskæftigelsesudvalget og Udvalget for Social Beskyttelse, og til at samarbejde fuldt ud med Parlamentet; mener, at Kommissionens rapport også bør afspejle vurderingen af EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder;

91. opfordrer Kommissionen og Rådet til at sikre inddragelse af alle relevante generaldirektorater (GD'er) i Kommissionen og de nationale ministerier i forbindelse med drøftelser og beslutninger om aftalememoranda; fremhæver især den rolle, GD Beskæftigelse skal spille sammen med GD ECFIN og GD MARKT i at sikre, at den sociale dimension er en vigtig overvejelse i forhandlingerne, og at de sociale virkninger også tages i betragtning;

Den Europæiske Centralbank (ECB)

92. kræver, at ECB's rolle analyseres grundigt i forbindelse med enhver reform af rammerne for trojkaen for at bringe den i overensstemmelse med ECB's mandat; kræver navnlig, at ECB tildeles status som tavs observatør med en gennemsigtig og klart defineret rådgivende rolle, der ikke gør den til en fuldgyltig forhandlingspartner, og at praksissen med, at ECB medunderskriver formålsparagraffer, bringes til ophør;

93. anmoder ECB om at foretage og offentliggøre efterfølgende evalueringer af virkningen af dens henstillinger og dens deltagelse i trojkaen;

94. anbefaler, at ECB ajourfører sine retningslinjer om nødlikviditetsstøtte og rammebestemmelserne om sikkerhedsstillelse med henblik på at øge gennemsigtigheden af likviditetstilførslen til medlemsstaterne under bistandsprogrammerne og øge retssikkerheden omkring solvensbegrebet, der anvendes af ESCB;

95. opfordrer ECB og de nationale centralbanker til at offentliggøre omfattende oplysninger om nødlikviditetsstøtte, herunder vedrørende betingelser for støtte til f.eks. genopretning, de nationale centralbankers finansiering af nødlikviditetsstøtte, den juridiske ramme og deres praktiske funktion;

IMF

96. mener, at efter mange års erfaringer med at udforme og gennemføre finansielle programmer har de europæiske institutioner erhvervet den nødvendige viden om at udforme og gennemføre dem selv, og IMF's involvering omdefineres efter de retningslinjer, der er foreslået i denne betænkning;

Torsdag den 13. marts 2014

97. opfordrer til, at enhver fremtidig inddragelse af IMF i euroområdet forbliver valgfri;
98. opfordrer IMF til at omdefinere anvendelsesområdet for enhver fremtidig deltagelse i EU-relaterede bistandsprogrammer, så den bliver en långiver, der fungerer som katalysator og yder et minimum af finansiering og ekspertise til lånerlandet og EU-institutionerne, samtidig med at den bevarer muligheden for at forlade ordningen i tilfælde af uenighed;
99. anmoder Kommissionen om i henhold til artikel 138 i TEUF at fremsætte forslag til passende foranstaltninger for at sikre en samlet repræsentation af euroområdet inden for rammerne af de internationale finansielle institutioner og konferencer, navnlig IMF, med henblik på at erstatte det nuværende system, hvor de enkelte medlemsstater hver især er repræsenteret på internationalt plan; konstaterer, at dette kræver en ændring i IMF's vedtægter;
100. opfordrer til høring af Parlamentet om inddragelsen af IMF i euroområdet på ad hoc-basis;

Rådet og Eurogruppen

101. opfordrer til en revurdering af Eurogruppens beslutningsproces, der skal omfatte hensigtsmæssig demokratisk ansvarlighed på både nationalt og europæisk plan; opfordrer til, at der etableres europæiske retningslinjer for at sikre hensigtsmæssig demokratisk kontrol med gennemførelse af foranstaltninger på nationalt plan, som tager hensyn til beskæftigelseskvaliteten, social beskyttelse, sundhed og uddannelse samt sikrer adgang for alle til sociale systemer; foreslår, at det at være permanent formand for Eurogruppen bør være et fuldtidsansvar; foreslår, at formanden skal være en af Kommissionens næstformænd, og at vedkommende skal være ansvarlig over for Europa-Parlamentet; opfordrer til, at der på kort sigt etableres en regelmæssig dialog mellem trojkaen og Parlamentet,
102. opfordrer Eurogruppen, Rådet og Det Europæiske Råd til at tage det fulde ansvar for trojkaens aktiviteter; lægger særlig vægt på en forbedring af ansvarligheden af Eurogruppens beslutninger om finansiel bistand, idet finansministrene bærer det endelige ansvar for makroøkonomiske tilpasningsprogrammer og disses gennemførelse, mens de ofte hverken er direkte ansvarlige over for deres nationale parlamenter eller Europa-Parlamentet for de specifikke beslutninger; mener, at formanden for Eurogruppen skal høres af Europa-Parlamentet og EU's finansministre i deres respektive parlamenter, inden der tildeles finansiel bistand; understreger, at formanden for Eurogruppen og finansministrene regelmæssigt skal aflægge rapport over for Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter;
103. opfordrer alle medlemsstaterne til at øge deres nationale ejerskab til arbejdet og beslutningerne i forbindelse med det europæiske semester og til at gennemføre foranstaltninger og reformer, som de har aftalt inden for rammerne af de landespecifikke anbefalinger; erindrer om, at Kommissionen kun i 15 % af de ca. 400 landespecifikke henstillinger har konstateret væsentlige fremskridt sammenlignet med de foregående år;

ESM

104. understreger, at når trojkaen udfases, skal en institution overtage undersøgelsen af de igangværende reformer;
105. understreger, at oprettelsen uden for EFSF og ESM uden for EU's institutioner er et tilbageskridt for Unionens udvikling, især på Parlamentets, Revisionsrettens og EU-Domstolens bekostning;
106. kræver, at ESM integreres i Den Europæiske Unions juridiske ramme og udvikler sig i retning af en fællesskabsbaseret mekanisme i henhold til ESM-traktaten; kræver, at ESM gøres ansvarlig over for Europa-Parlamentet og Det Europæiske Råd, herunder med hensyn til beslutninger om at yde økonomisk bistand samt at tildele nye lånetrancher; anerkende, at så længe medlemsstaterne yder direkte bidrag til ESM fra deres nationalbudgetter, skal de godkende den økonomiske bistand; opfordrer til, at ESM videreudvikles med en passende udlåns- og lånekapacitet, og til etablering af en dialog mellem ESM's bestyrelse og de europæiske arbejdsmarkedsparter samt integration af ESM i EU-budgettet; opfordrer medlemmerne af ESM, indtil ovenstående bliver en realitet, til at afholde sig fra kravet om enstemmighed på kort sigt for at gøre det muligt for et kvalificeret flertal at træffe standardbeslutninger snarere end ved enstemmighed, og for at gøre det muligt, at der ydes forebyggende bistand;

Torsdag den 13. marts 2014

107. anmoder Rådet og Eurogruppen om at respektere løftet fra formanden for Det Europæiske Råd om at forhandle en interinstitutionel aftale med Europa-Parlamentet med henblik på at indføre en hensigtsmæssig midlertidig mekanisme, der skal styrke ESM's ansvarlighed; opfordrer i samme sammenhæng også til øget gennemsigtighed med hensyn til referaterne af møderne i ESM's styrelsesråd;

108. understreger, at EU-Domstolens retspraksis i »Pringle«-sagen og dens generelle retspraksis giver mulighed for at lade ESM være omfattet af fællesskabsrammen med en konstant traktat på grundlag af artikel 352 i TEUF; opfordrer derfor Kommissionen til inden udgangen af 2014 at fremsætte et forslag til retsakt med dette formål;

Mellemlang til lang sigt

109. opfordrer til, at memorandaene placeres inden for rammerne af fællesskabslovgivningen for at fremme en troværdig og bæredygtig konsolideringsstrategi og tjene målene for EU's vækststrategi og de erklærede mål for social samhørighed og beskæftigelse; anbefaler, at for at sikre bistandsprogrammerne den korrekte demokratiske legitimitet skal forhandlingsmandater underkastes en afstemning i Europa-Parlamentet, og Parlamentet bør høres om de resulterende aftalememoranda;

110. gentager sin opfordring til, at beslutninger vedrørende styrkelse af ØMU'en træffes på grundlag af traktaten om Den Europæiske Union; indtager det synspunkt, at enhver afvigelse fra fællesskabsmetoden med øget anvendelse af mellemstatslige aftaler (såsom kontraktmæssige aftaler) vil splitte, svække og udfordre Unionens troværdighed, herunder euroområdet; er opmærksom på, at fuld respekt for fællesskabsmetoden i yderligere reformer af Unionens bistandsmekanisme kan kræve en traktatændring, og understreger, at sådanne ændringer skal inddrage Europa-Parlamentet fuldt ud og være underlagt en konvention;

111. er af den opfattelse, at muligheden for en ændring af traktaten, som giver mulighed for en udvidelse af omfanget af den nuværende artikel 143 i TEUF til at omfatte alle medlemsstater i stedet for at være begrænset til medlemsstater, som ikke har euroen som valuta, bør undersøges;

112. opfordrer til, at der oprettes en europæisk valutafond på grundlag af EU-lovgivningen, der skal handle i henhold til fællesskabsmetoden; mener, at en sådan EMF skal kombinere de finansielle midler fra ESM, der er beregnet til at støtte lande, der oplever betalingsbalanceproblemer, eller hvor staten er truet af insolvens, og de ressourcer og erfaringer, som Kommissionen har erhvervet inden for dette område gennem de seneste par år; påpeger, at en sådan ramme vil betyde, at man undgår de eventuelle interessekonflikter, der ligger i Kommissionens nuværende rolle som agent for Eurogruppen og dens langt bredere rolle som »traktatens vogter«; mener, at EMF bør underlægges de højeste demokratiske standarder for ansvar og legitimitet; mener, at en sådan ramme vil sikre gennemsigtighed i beslutningsprocessen, og sikre, at alle involverede institutioner gøres fuldt ansvarlige for deres handlinger;

113. har den holdning, at der bliver behov for en revision af traktaten for at forankre EU's rammer for kriseforebyggelse og afvikling på et juridisk forsvarligt og økonomisk holdbart grundlag;

114. mener, at muligheden for at udvikle en mekanisme med klare proceduretrin for lande, der er truet af insolvens, bør undersøges som et supplement til reglerne i sixpacken og twopacken; opfordrer i denne forbindelse IMF til at indgå i, og beder Kommissionen og Rådet om at medtage IMF i, en fælles holdning for at genstarte diskussionen om en international omstrukturingsmekanisme for statsgæld (SDRM) med henblik på at indføre en retfærdig og bæredygtig multilateral metode på dette område;

115. sammenfatter sin henstilling med, at de respektive roller og opgaver for hver deltager i trojkaen bør præciseres på følgende måder:

- a) En europæisk valutafond, som kombinerer de finansielle midler fra ESM og de menneskelige ressourcer, som Kommissionen har erhvervet i løbet af de sidste par år, overtager Kommissionens rolle, så denne får mulighed for at handle i henhold til artikel 17 i TEU og navnlig fungere som traktaternes vogter.
- b) ECB vil deltage som tavs observatør under forhandlingerne for at give den mulighed for at give udtryk for alvorlig bekymring i sin rådgivende rolle over for Kommissionen, og senere den europæiske valutafond, hvis det er nødvendigt.
- c) Hvis IMF's indblanding er strengt nødvendig, skal den fungere som en marginal långiver og vil derfor kunne forlade programmet i tilfælde af uenighed;

Torsdag den 13. marts 2014

116. mener, at det arbejde, der er påbegyndt med denne betænkning, bør følges op; opfordrer det næste Parlament til at videreføre arbejdet i denne betænkning og videreudvikle nøgleresultaterne og fortsætte undersøgelserne;

o

o o

117. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Det Europæiske Råd, Rådet, Eurogruppen, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og IMF.
